

РЕШЕНИЕ

№ 18316

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 08.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разглежда дело номер **2941** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на Н. А. Р., гражданин на САЩ, чрез адв. Г. М. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 503/20.02.2025 г., издадена от Е. Н. Н. - мл. автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ „прекръпяване на регистрацията на МПС“ с табели с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.
С жалбата се претендира отмяна на оспорената заповед. Изложените в нея оплаквания могат да бъдат обобщени до следните: нарушено право на защита, поради неосигуряването на преводач; нарушение на процесуалните правила, изразяващо се в неконкретизиране на хипотезата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, нарушения на чл. 14, ал. 2 и ал. 3 АПКК; липса на компетентност на издателя на заповедта. Претендират се разноси, съгласно представен списък.
Ответникът - Е. Н. Н. - мл. автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в съдебно заседание не се представлява и не е заявил становище по основателността на оспорването. В съпроводителното писмо, с което жалбата е изпратена до съда, се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.
Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:
В ЗППАМ е посочено, че П. П. – мл. автоконтрольор в ОПП- СДВР е съставил Акт за установяване на административно нарушение от 20.02.2025 г., против В. Е. А., който, в качеството

му на водач на 20.02.2025 г. около 18:00 ч. управлява МПС Л. Навигатор, с табели с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], по бул. Ц. шосе от Околовръстен път към О. мост без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а НПК, поради което е считено, че са налице предпоставките на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП за прилагане на принудителна административна мярка: прекратяване на регистрацията на ППС. Поради това, със ЗППАМ, на Н. А. Р., в качеството му на собственик, е наложена ПАМ „прекратяване на регистрация на МПС, с табели с рег. [рег.номер на МПС], за срок от 6 месеца“. С издаване на заповедта, на осн. чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелство за регистрация на МПС част II №[ЕИК], както и табели с регистрационен [рег.номер на МПС] .

Заповедта е връчена на 20.02.2025 г. на Н. А. Р..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед №8121з-163/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи (л.28), директорът на СДВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Със заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. (л.27) директорът на СДВР е определил държавните служители от отдел „Пътна полиция при СДВР, полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.2а ЗДвП. От Заповед № 513з-9612/13.09.2024 г. (л.26) се установява, че Е. Н. Н. е назначена на длъжност мл. автоконтрольор 1 степен в 01 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Организация и контрол на пътното движение“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му, а възражението за нищожност на заповедта, поради липса на компетентност е неоснователно.

Съдът намира, че при издаване на заповедта е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като липсва посочване на фактическите основания за налагането ѝ, което накърнява правото на защита на адресата на заповедта.

Принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а ЗДвП се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са преустановяващи ПАМ по смисъла на чл. 22, предложение второ от Закона на административните нарушения и наказания. Издадената заповед за прилагането на ПАМ по правното си действие има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в

АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Според чл. 172, ал. 1 ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В конкретния случай, съдът намира, че е нарушена разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като в обстоятелствената част на заповедта липсват съставомерни признаци от обективна страна, посочени изрично в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. При издаване на ИАА фактическите основания за издаването му следва да се предявят на адресата му, за да може същият да упражни правото си на защита в случаите, в които с акта се засягат негови права и законни интереси. Установените от административния орган факти следва да са посочени и предявени на адресата на ИАА в цялост, така, както ги е установил органа. В случая това обаче не е сторено.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП принудителната административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик“, се прилага по отношение на собственик на МПС, който управлява моторно превозно средство без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Видно от цитираната разпоредба законодателят е предвидил две хипотези, при които може да се наложи тази ПАМ – собственикът е водач, за когото е налице някое от описаните в нормата обстоятелства, а втората – собственикът е различен от водача за когото е налице някое от тези обстоятелства. Във втория случай законът допуска негативно засягане правата и интересите на собственика за неправомерно поведение на трето лице.

В ЗППАМ не е посочено по ясен и недвусмислен начин, че в случая се касае за втората хипотеза. От описанието на ПАМ е видно, че срещу лицето В. Е. А. е съставен АУАН, без същият да е индивидуализиран, поради което позоваването на него не може да се приеме, че изпълнява изискванията на ТР № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС. Мотивите на акта могат да бъдат изложени и в друг акт, към който е налице изрично препращане, а тук такова няма, тъй като не е индивидуализиран АУАН, с който е констатирано конкретно нарушение и е образувано административнонаказателното производство. Ето защо съдът намира, че с непосочването, че в случая се касае за хипотеза, при която ПАМ се налага на собственик, за действия на трето лице – водачът е различен от собственика и за първия е налице обстоятелство по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, представлява съществено нарушение на процесуалните правила, което е самостоятелно основание за отмяна на обжалвания акт.

Наличието на съществено нарушение на процесуалните правила, довело до ограничаване правото на защита на адресата на ЗППАМ, прави безпредметно обсъждането на съответствието ѝ с материалния закон.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, а жалбата на Н. А. Р. е основателна.

С оглед изхода на спора СДВР следва да бъде осъдено да заплати на жалбоподателя разноски в размер на 810 лв., съгласно представения списък (л.42) на основание чл. 143, ал. 1 АПК. Неоснователно в списъка се претендира присъждане на разноски за д.т. в размер на 50 лв.

Указанията на съда, дадени с разпореждане от 21.03.2025 г. са ясни и конкретни – дължимата такса е 10 лв., колкото е и внесъл жалбоподателя, което се установява и от платежното нареждане на л.36 от делото.

Бланкетно направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно с оглед разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, в която е посочено, че минималното възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2 е 1 000 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 503/20.02.2025 г., издадена от Е. Н. Н. - мл. автоконтрольор в 1 група, 1 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на Н. А. Р. е наложена ПАМ „прекратяване на регистрация на МПС“ с табели с рег. [рег.номер на МПС] , за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Н. А. Р. сума в размер на 810 лв., представляваща сторени по делото разноски.

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: